štění, že nejvyšším správním soudem jsou více než tři čtvrtiny rozhodnutí ve věcech daňových zrušovány, netvrdí tím nic konkrétního, co by mohlo osvědčiti, že znalci nejsou odborníky v otázkách, o nichž měli býti slyšeni, a že právě jejich rozhodnutí byla zrušována.

Ani stížností tvrzená stranickost znalců tu není. Znalci jsou státními úředníky v činné službě u úřadů, kde se obžalovaný dopustil trestných činů. Okolnost ta jest však bez významu, neboť nelze pochybovati o jejich nezaujatosti jen z toho důvodu, že se jiný úředník téhož úřadu dopustil nesprávností. Rovněž nebylo závady, by presidium zemského finančního ředitelství, jež se připojilo k trestnímu řízení jako soukromý účastník, je nenavrhlo jako znalce; nelze tu přece mluviti o nějaké škodě, stíhající finanční úřad, ano šlo o poškození státu, nikoliv úřadu, tím méně pak presidia úřadu a úředníků. Okolnost, že se znalec Jan P. připojil v původním svém svědeckém výslechu jménem eráru k trestnímu řízení, nepadá na váhu; šlo tu zřejmě jen o formalitu, jež byla později napravena tím, že jako zástupce soukromého účastníka vystupoval zástupce finační prokuratury. Třebaže úředník státu je povinen dbáti zájmu státu, nelze to vykládati tak, jak to činí stížnost, že státní úředník nemůže býti nepředpojatým znalcem v otázkách úředních; vždyť, třebaže státní úředník jest povinen dbáti zájmu státu, jest státním zájmem přece jen a především poctivé, spravedlivé a zákonům odpovídající rozhodování ve věcech úředních. Že znalci měli osobní zájem na věci nebo presidium zemského finančního ředitelství mělo zvláštní zájem právě na výslechu těchto znalců, stěžovatel neprokázal. Nemůže míti význam ani, že Jan P. byl slyšen již v kárném řízení; vždyť právě z toho bylo lze usuzovati na jeho informovanost a nevylučuje to jeho objektivitu, tím méně, an nebyl ani vyšetřujícím orgánem ani kárným soudcem ve věci stěžovatelově.

Čís. 4523.

Za včas podaný opravný prostriedok treba považovať i taký, ktorý bol podaný pred počiatkom zákonnej lehoty, počítanej od správneho doručenia napadnutého rozsudku.

(Rozh. z 8. novembra 1932, Zm III 289/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti F. D., obžalovanému zo zločinu sprenevery v úrade, po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti obžalovaného takto sa usniesol: Zmätočná sťažnosť, pokiaľ bola včas ohlásená a založená na dôvode zmätku podľa § 385 čís. 3 tr. p., sa odmieta, ináč sa zamieta.

Z dôvodov:

Ponevádž obžalovaný nebol pri odvolacom hlavnom pojednávaní ani sám prítomný, ani zastúpený svojím obhájcom, mal mu byť rozsudok odvolacieho súdu v smysle 2. odst. § 425 tr. p. doručený s poučením o opravnom prostriedku v smysle § 330 tr. p. Obžalovanému bol rozsu-

dok odvolacieho súdu doručený prvý raz 16. februára 1932, avšak bez poučenia o opravných prostriedkoch, preto najvyšší súd usnesením z 30. júna 1932 uznal toto doručenie za neplatné a nariadil súdu prvej stolice, aby dal rozsudok doručiť obžalovanému s poučením podľa § 330 tr. p., čo sa stalo dňa 21. júla 1932. Obžalovaný ešte pred tým, najmä 24. februára 1932, podal proti rozsudku odvolacieho súdu zmätočnú sťažnosť pre nepovolenie podmienečného odkladu trestu, potom dňa 23. júla 1932 podal na poštu ohlásenie zmätočnej sťažnosti bez udania dôvodov zmätku s tým, že zmätočnú sťažnosť za 8 dní prevedie. Dňa 27. júla 1932, tedy v lehote ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti, bolo podané nové ohlásenie zmätočnej sťažnosti na základe § 385 čís. 3 tr. p. pre nepoužitie § 92 tr. zák. a ďalej preto, že obžalovanému nebol povolený podmienečný odklad trestu, čím bolo poukázané na dôvod zmätku podľa § 385 čís. 2 tr. p. Poneváč správne doručenie rozsudku odvolacieho súdu obžalovanému stalo sa dňa 21. júla 1932, treba považovať za podané včas aj ohlásenie zmätočnej sťažnosti, ktoré sa stalo predtým dňa 24. februára 1932, aj ohlásenie z 23. júla 1932, jako podané v 3 dňovej lehote, ustanovenej v § 388 tr. p. k ohláseniu zmätočnej sťažnosti. Podľa práve citovaného ustanovenia zákona mala sa od 23. júla 1932 rátať ďalšia 8dňová lehota ku prevedeniu zmätočnej sťažnosti. Poneváč podanie zo dňa 27. júla 1932 padá do tejto lehoty, treba ho považovať za prevedenie zmätočnej sťažnosti, nehľadiac na to, že bolo podané jako jej ohlásenie.

Čís. 4524.

Dôkaz pravdy je zdarený (§ 16 zák. čl. XLI:1914), bola-li dokázaná podstata tvrdenia tak, že je rovnováha medzi skutočnosťami tvrdenými a dokázanými.

(Rozh. z 8. novembra 1932, Zm IV 339/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti R. K., obžalovanému z prečinu pomluvy, po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu zmätočnú sťažnosť zamietol.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný obžalobca zmätočnú sťažnosť podľa bodu 1 a) § 385 tr. p. preto, že vrchný súd sa mýlil, keď oslobodil obžalovaného na tom základe, že dokázal pravdivosť svojich tvrdení, hoci zo zistených skutočností by plynulo vraj len toľko, že rozhodnutia napadnutého okresného úradu mohly byť v dvoch prípadoch nesprávne, obžalovaný však vraj nedokázal to tvrdenie, že úrad pokračoval pri udeľovaní živnostenských listov »samovoľne«, totiž vedome a zúmyselne nesprávne, a že keby pokračovanie úradu bolo bývalo revidované, musely by byť každá druhá koncessia, alebo živnostenský list zrušené.

Zmätočná sťažnosť nie je opodstatnená. Dôkaz pravdy treba považovať za zdarený, keď sa dokáže podstata tvrdenia. Nie je podmienkou,